

Folketingets Miljø- og Planlægningsudvalg
Christiansborg
1240 København K

J.nr. BLS-306-00050

Den 4. februar 2010

Folketingets Miljø- og Planlægningsudvalg har i brev af 13. januar 2010 stillet følgende spørgsmål nr. 265 (alm. del), som hermed besvares. Spørgsmålet er stillet efter ønske fra Ida Auken (SF).

Spørgsmål 265

Vil ministeren fremsende en udtømmende liste over manglende danske tiltag i forhold til løfter afgivet til FN, vedrørende Biodiversitetskonventionen

Svar

Biodiversitetskonventionen er en international rammekonvention, hvis formål er at fremme naturbeskyttelse, bæredygtig udnyttelse af biodiversitet samt retfærdig udbyttedeling ved benyttelse af genetiske ressourcer.

I alt 193 lande har tiltrådt konventionen.

Konventionen indeholder 42 artikler med anbefalinger og målsætninger, som generelt er formuleret overordnet og uden angivelse af en præcis forpligtelse.

Artiklerne handler primært om:

- Aktiviteter og incitamenter for beskyttelse og bæredygtig udnyttelse af biodiversitet
- Regulering af adgang til og retfærdig udbyttedeling i forbindelse med genetiske ressourcer
- Adgang til og udveksling af teknologi, herunder bioteknologi
- Teknisk og videnskabeligt samarbejde
- Miljømæssige vurderinger
- Uddannelse og offentlig opmærksomhed
- Tilvejebringelse af finansielle ressourcer
- National rapportering om opfyldelse af konventionens forpligtigelser

Konventionen har markant øget det internationale samarbejde om biodiversitet siden den trådte i kraft i december 1993, og den har desuden medvirket til, at mange medlemslande har øget deres fokus på biodiversitet og til

forøgelse af både bilaterale og multilaterale bistandsmidler til naturbeskyttelse.

Medlemslandenes implementering af konventionen har dog i kraft af konventionens karakter vide rammer, og der er ikke præcise og entydigt beskrevne aktiviteter, der skal gennemføres indenfor nøje fastsatte tidsfrister. I forlængelse heraf er der heller ikke etableret mekanismer, f.eks. en overstatslig myndighed eller et tilsvarende system til at overvåge og eventuelt gribe ind, hvis implementering af konventionens fokusområder ikke forfølges i de enkelte lande

Når der forsøges at skabe mere præcise og ensartede reguleringsmekanismer i de enkelte lande, sker det typisk i form af vedtagelsen af protokoller.

Indtil nu er der dog alene udviklet én protokol, nemlig protokollen om "Biosikkerhed i forbindelse med udveksling af genetisk modificerede organismer (Cartagena-protokollen)". Protokollen trådte i kraft i 2003 bl.a. som følge af et stærkt dansk engagement i sagen. EU har implementeret protokollen med "Forordning om grænseoverskridende overførsel af genetisk modificerede organismer". Ansvar for protokollen i Danmark varetages i dag af Miljøstyrelsen. 157 lande har ratificeret protokollen, men implementeringen af Cartagena-protokollen drøftes stadig. Næste partsmøde (COP10) er i Japan til oktober i år.

På næste partsmøde (COP10) forventes også forhandlinger af en ny protokol om adgang til og retfærdig udbyttedeling i forbindelse med genetiske ressourcer. Jeg lægger stor vægt på at få en ambitiøs og mest muligt bindende aftale.

I øvrigt er det sådan, at med henblik på at fremme indsatser og for at uddybe konventionens relativt bredt formulerede artikler arbejdes der i internationale ekspertgrupper med præciserende anbefalinger og udtalelser mv. Der findes et meget stort antal ekspertgrupper, som hver især kan formulere anbefalinger.

Det er i øvrigt væsentligt at bemærke, at både EU og de enkelte medlemslande er parter til konventionen. På partskonferencer og i forbindelse med protokolforhandlinger er det typisk EU-kommissionen eller det aktuelle EU-formandskabsland, som indgår i dialog og forhandler på vegne af hele EU. Danmark deltager i den forbindelse også aktivt i forhandlingerne i Bruxelles med henblik på at fastlægge og vedtage mandatet for EU's forhandlinger globalt.

Hovedparten af Biodiversitetskonventionens sagsområder falder indenfor EU-kommissionens kompetenceområde og implementeres derfor ved hjælp af blandt andet strategier, handlingsplaner, forordninger og direktiver. Natura 2000 direktiverne (Habitat- og Fuglebeskyttelsesdirektiverne) samt Vandrammedirektivet er hovedhjørneste i EU's og medlemslandenes opfyldelse af konventionen, og på Natura 2000 området er Danmark blandt de EU-

lande, som er længst fremme bl.a. i forhold til at udpege områder, foretage overvågning og sikre en aktiv forvaltning i områderne.

Samlet set er implementeringen af selve biodiversitetskonventionens målsætninger og anbefalinger mv. generelt en hel del længere i EU end i det meste af resten af verden.

I Danmark har vi bl.a. løbende taget en række initiativer til at værne om biodiversiteten. Vores generelle naturbeskyttelsestradition og lovgivning omfatter naturen bredere end Natura 2000-direktiverne, og senest med Grøn Vækst har vi taget yderligere og markante skridt til at sikre biodiversiteten.

Vi har her ikke alene etableret rammer og økonomi for gennemførelse af den første generation af vand- og naturplaner gennem øget national finansiering og mere målrettet anvendelse af EU's landbrugsstøtteordninger, men også taget initiativer til at lette presset på naturen på anden vis ved hjælp af indsatser rettet mod nedbringelse af pesticid- og ammoniakbelastning, ved at sikre midler til pleje af lysåben natur uden for Natura 2000-områderne, ved at give bedre muligheder for udvikling af økologisk landbrug og ved at skabe op til 75.000 ha. ny natur, herunder ca. 10.000 ha vådområder.

På den baggrund er det min opfattelse, at Danmark aktivt forfølger Biodiversitetskonventionens mål og beslutninger.

Troels Lund Poulsen / Helle Pilsgaard